

Vanhurskaus uskon kautta Room. 3:21-31

21. Mutta nyt **Jumalan vanhurskaus**, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia.

22. Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen kaikille, jotka uskovat. Ei tässä ole mitään erotte-
lua,

23. sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla

24. mutta saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

25. Hänet Jumala on asettanut armoistumeksi uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit.

26. Tämän Jumala teki osoittaakseen vanhurskautensa nykyajassa: **hän on itse van-**

hurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen.

27. Missä siis on **kerskaus**? Se on suljettu pois. Minkä lain perusteella? Tekojenکو lain? Ei, vaan **uskon lain** perusteella.

28. Päädymme siis siihen, että **ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja.**

29. Vai onko Jumala vain juutalaisten Jumala? Eikö pakanoidenkin? On pakanoidenkin,

30. koska on vain **yksi Jumala**, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta.

31. Teemmekö siis lain mitättömäksi vetoamalla uskoon? Emme tietenkään! Me **vahvistamme lain.**

Miten voin kelvata Jumalalle?

Miten voin kelvata Jumalalle? Monet väittävät, etteivät ihmiset enää tee itselleen tätä kysymystä. Pikemminkin he kysyvät, miten kelpaisin muille ihmisille ja itselleni. Kiireisen ja vaatimuksia täynnä olevat ihmiset kokevat riittämättömyyttä, kun eivät pysty saavuttamaan sitä, mitä ovat itselleen tavoitteeksi asettaneet tai mitä heiltä työ ja ihmissuhteet vaativat.

Uusi laki

Kun Jumalalle selkänsä kääntynyt ja itsensä omaksi jumalakseen korottanut ihminen ei halua olla missään tekemisissä Jumalan kanssa, hän on ajautunut auttamattomasti uuden lain alle, jota kuvaa hyvin erään uususkonnollisuuden keskeltä uskoon tulleen nuoren lausunto: ”Yrittäessäni rakastaa itseäni riittävästi voidakseni rakastaa sitten muita jouduin syvän riittämättömyyden alle. Koskaan en onnistunut kelpaamaan itselleni kyllin.” Jos siis ihminen kuvittelee pääsevänsä Jumalan ja omantunnon vaatimuksia pakoon hylkäämällä kymmenen käskyn lain, kieltämällä oman syntisyytensä ja tuomionalaisuutensa Jumalan edessä, hän ei omasta itsestään löydä mitään todellista vapautusta vaatimusten kahleista. Hän joutuu vain omien halujensa ja himojensa orjuuteen. Koskaan hän ei löydä todellista lepoa siimpäänsä. ”Jumalattomalla ei ole rauhaa,” vakuuttaa Herran sana ja samaa osoittaa elämän todellisuus.

Pään lyömistä seinään

Ihminen ei voi löytää vastausta rauhattomuuteensa ja tyydyttämättömyyteensä, ennen kuin hän suostuu kohtaamaan totuuden itsestään suhteessa Jumalaan. Vasta ehkä vuosien uushenkisyyden etsinnän ja yrittämisen jälkeen moni päänsä seinään lyönyt suostuu vihdoinkin tunnustamaan, että hänen suurin ongelmansa ei ole se, miten hän saisi energiavirtansa vapautumaan tai miten hän löytäisi sellaisen tietoisuu-

den tason, jolla hän kykenisi katselemaan itseään pelkästään myönteisesti, vaan se, miten hän voisi selvitä kuoleman jälkeen Jumalan tuomioistuimen edessä. Kuoleman pelko kaiken aikaa muistutti häntä edessä olevasta, vaikka hän yritti sitä paeta ja pelkojaan tukahduttaa.

Epätoivon tie toivoon

Ihmisen vapautus alkaa siitä, että hän vihdoinkin suostuu Jumalan pyhyiden valossa katsahtamaan sydämensä hirvittävää pimeyttä. Ainoa tie vapauteen on totuuden kohtaaminen. Mutta juuri silloin nouseekin hänen todelliseksi kysymykseen: ”Miten minä voin kelvata Jumalalle?” Itsessään hän ei enää näe mitään mahdollisuutta. Omassa varassaan hän alkaa tajuta olevansa ”helvetin kekäle” matkalla kohti iankaikkista vaivaa. Epätoivoiseen tilaan päätyminen on kuitenkin paras mahdollinen paikka, sillä vasta silloin hänelle ehkä kelpaa ulkopuolinen apua, Jumalan itsensä valmistama pelastus.

Mistä löytyy tiekartta?

Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia. (21) Sanaa vanhurskaus ei moni suomalainen enää ymmärrä. Sana muodostuu kahdesta osasta ”vankka ja hurskas” tai ”vaaka ja hurskas”. Jälkimmäinen osa tarkoittaa hyvää ja oikeudenmukaista ja rakkaudellista elämää viettävää ihmistä, usein se viittaa myös uskonnollisen hartaaseen elämäntapaan. Vanhurskas tarkoittaa näin ollen vakaasti ja ehdottomalla vaa’alla riittäväksi mitattua oikeaa elämäntapaa. Kun ihminen noudattaa elämässään täysin Jumalan antamia kymmentä käskyä, hänellä on Jumalan mitan edellyttämä eli riittävä vanhurskaus Jumalan edessä.

Nyt Paavali osoittaa meille, että voimme löytää oikean käsityksen Jumalan pyhyiden ja totuuden edellyttämästä vanhurskaudesta lukemalla Vanhaa testamenttia, jota Uudessa testamentissa nimitetään ”laiksi ja profeetoiksi”. Vanhan testamentin täyttymys löytyy Uudesta testamentista. Tiekartta Jumalan vanhurskauden omistamiseen löytyy siis Raamatusta sitä lukemalla ja soveltamalla sitä omaan elämäänsä. Mutta tärkeä on lisäys, että Jumalan vanhurskaus eli täydellinen riittävyys on ”ilmoitettu ilman lakia”. Se viittaa siihen, että vanhan liiton uskovat kuten Aabraham saivat osakseen Jumalan vanhurskauden, ennen kuin Mooseksen kautta annettiin kymmenen käskyn laki. Se sisältää myös sen, ettei sitä voinut saavuttaakaan lakia noudattamalla yksinkertaisesti siksi, ettei yksikään ihminen pysty lakia täydellisesti pitämään. Aabrahamin usko luettiin hänen vanhurskaudekseen. Toisin sanoen Jumala lahjoitti oman vanhurskautensa lahjana Aabrahamille, koska tämä piti luotettava Jumalan lupauksen.

Uskosta kaikille

Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen kaikille, jotka uskovat. (22) Jumalan valmistama vanhurskaus, jonka varassa kelpaamme Hänelle ja jonka vuoksi meidän ei tarvitse pelätä mitään tuomiota Hänen pyhien kasvojensa edessä, annettiin lahjana Aabrahamille ilman mitään suorituksia hänen puoleltaan. Nyt se annetaan aivan samalla lailla jokaiselle, joka uskoo Jeesukseen Kristukseen, ikään, sukupuoleen tai mihinkään muuhunkaan ominaisuuteen katsomatta. Paavali käyttää sanaa ”tulee” ja se viittaa siihen, että meidän ei ikään kuin tarvitse ojentautua ylös ja kurkottaa siihen saadaksemme sen, vaan se tulee aivan alas meille asti, kun uskossa avaamme sydämemme ottamaan sen vastaan. Uskon lisäksi ei mitään muuta vaadita, ei ole mitään lisäehtoja esimerkiksi sen suhteen, millaisessa tilassa

satumme olemaan, olemmeko surullisia tai iloisia, ahdistuneita tai onnellisia, terveitä tai sairaita, kunnan kansalaisia tai rötösherroja. Pelkkä usko Jeesukseen riittää.

Mitä sitten on usko?

Monelle on muodostunut kompastukseksi kysymys, mitä usko on. Syy on siinä, että monet kuvittelevat, että usko olisi jonkinlainen ominaisuus tai sieluntila, joka heistä pitäisi löytyä. Moni yrittääkin sitten puristaa itsestään "uskon fiilistä" ja mittailee sitten tämän uskoksi kuvitteleman ominaisuutensa suuruutta tai riittävyyttä. Mutta usko ei ole mitään sellaista, mikä löytyisi meidän sisimmästämme.

Usko on suhde toiseen Persoonaan, se on luottamusta siihen, mitä toinen tekee, antaa ja vaikuttaa meidän elämässämme. Usko ei siis ala siitä, että päätän uskoa vaan siitä, että pääsen tuntemaan tuon toisen Henkilön. Kun näen, millainen Hän on, mitä Hän on tehnyt ja mitä Hän haluaa ja voi tehdä myös minun elämässäni, avaan sydämeni hänelle ja alan puhua Hänelle ja pyydän Häntä tulemaan sydämeeni asumaan ja sitä hallitsemaan.

Usko alkaa siitä, että Herra Jeesus itse alkaa puhua meille Raamatun sanan kautta, Hän avaa sydämensä meille, ja me vastaamme Hänelle avoimin sydämin. Epäusko ei ole jonkinlaisen usko-ominaisuuden puutetta vaan se on selkeää toisen Persoonan torjumista, koska ihminen ei tarvitse Vapahtajaa tai ei halua Hänen tunkeutuvan elämäänsä.

Kaikki samassa asemassa

Ei tässä ole mitään erottelua, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla mutta saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. (22-24)

Jumalan lahjoittama vanhurskaus on pohjimmiltaan sitä, että Jumala katsoo eli lukee syntisen ihmisen synnittömäksi, täydelliseksi ja Jumalan lain poikkeuksetta täyttäneeksi, taivaskelpoiseksi. Tämä lahja annetaan sellaisille syntisille, jotka ottavat sen vastaan eli luottavat siihen, että Jumala todella on antanut kaikki heidän syntinsä anteeksi eikä lue heille enää mitään tuomiota, vaikka he edelleen tuntevat ja näkevät sen, miten synti asuu edelleen heidän luonnossaan ja ilmenee syntisinä tekoina ja laiminlyönteinä. Tämä valtava vanhurskauden lahja annetaan siis sellaisille, jotka ovat syntiensä tähden aivan vailla Jumalan kirkkautta. Tässä ei ole myöskään mitään aste-eroa. Tämä lahja annetaan aivan samalla tavalla sekä siivosyntisille että törkysyntisille. Herra lahjoittaa tämän käsittämättömän suuren pelastuksen aivan kaikille ja kaikenlaisille syntisille, jotka ottavat Jeesuksen uskossa vastaan.

Lahjan hinta

Lahja on jotain sellaista, minkä sen vastaanottaja saa ilmaiseksi, vailla mitään maksua. Mikään lahja ei ole lahja, jos sen eteen täytyy tehdä jotakin saadakseen sen. Aito lahja ei perustu myöskään mihinkään suhteeseen, jossa ollaan velvolliset antamaan lahjoja puolin ja toisin, se perustuu vain ja ainoastaan siihen, että Antaja haluaa sen hyvyyttään toiselle suoda. Kun Jumala antaa vanhurskauden lahjan, se ei perustu mihinkään saajassa olevaan, ei pәрstäkertoimeen eikä miellyttävyyteen, se perustuu kokonaan siihen, että Jumala on armollinen, hyvä ja rakastava ja haluaa antaa lahjan aivan riippumatta siitä kuinka syntinen on sen vastaanottaja.

Toisaalta lahja ei ole antajalle ilmainen, hän joutuu sen maksamaan joko rahalla tai työllään. Jeesus Kristus joutui maksamaan vanhurskauden lahjasta suunnattoman hinnan. Hän lunasti syntiset syntivelan alta maksamalla kaikkien ihmisten syntien velan Golgatan ristillä. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaatii ihmiselle synnistä rangaistusta ja juuri sen ihmiskunnan velkataakan Jeesus maksoi kärsimisellään ja kuolemallaan Golgatan ristillä. Hän teki sen, jotta Isä voisi lahjoittaa vanhurskauden meille syntisille. Laki vaati meille rangaistusta ja Jeesus otti sen kantaakseen meidän sijastamme. Oikea rangaistus synneistämme on kadotus eli ikuinen Jumalan tuli polttamassa meitä. Mutta juuri sen Jeesus kärsi meidän sijaisenaan Golgatan ristillä, kun Jumala hylkäsi oman Poikansa. Niin kuin Vanhassa testamentissa syntiuhri poltettiin, samoin Jumalan pyhä tuli poltti Jeesusta, kun Isä hylkäsi Poikansa, joka joutui huutamaan: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Vanhurskaus ja kirkkaus

Sana kirkkaus ilmaisee sen, mikä on painavinta, merkittävintä Jumalassa. Se sisältää Hänen täydellisen pyhyytensä, Hänen oikeudenmukaisuutensa, Hänen totuudellisuutensa, Hänen rakkautensa, Hänen armonsa, Hänen voimansa ja Hänen iankaikkisen suuruutensa. Jumalan kirkkauden edessä syntinen ihminen palaa poroksi, jos hän yrittää lähestyä Jumalaa omassa varassaan. Tilannetta kuvaa hyvin se, mitä Jesaja koki nähtyään Jumalan kirkkauden. Hän ei voinut muuta kuin parahtaa:

”Voi minua! Minä olen tuhon oma, koska minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin.” Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Hän kosketti sillä suutani ja sanoi: ”Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi. Sinun syyllisyytesi on poistettu ja syntisi sovitettu.” (Jes. 6:5-7)

Jokainen ihminen on syntinen ja vailla Jumalan kirkkautta. Mutta nyt Jumala lahjoittaa uskon kautta Jeesuksen sovitustyöhön Golgatalla oman vanhurskautensa puvun, joka yllään ihminen voi täysin turvallisesti tulla Jumalan kasvojen eteen. Loppupeleissä hän pääsee jopa omistamaan itselleen samanlaisen kirkastetun ylösnousumusruumiin kuin mikä Jeesuksella on:

Sillä ne, jotka hän on ennalta tuntenut, hän on myös ennalta määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Mutta ne, jotka hän on ennalta määrännyt, hän on myös kutsunut, ja ne, jotka hän on kutsunut, hän on myös vanhurskauttanut. Ja ne, jotka hän on vanhurskauttanut, hän on myös kirkastanut. (Room. 8:29-30)

Millä perusteella syntinen voi saada anteeksi?

... he saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä... (24-25)

Miten on mahdollista, että pyhä, vanhurskas ja oikeudenmukainen Jumala voi antaa syntiselle hänen kaikki syntinsä anteeksi ja lahjoittaa hänelle oman vanhurskautensa, ilman että Hän joutuu ristiriitaan oman oikeudenmukaisuutensa kanssa? Vastaus on Jeesuksen Golgatalla vuodatettu veri. ”Ilman verenvuodatusta ei ole anteeksiantamista.”

Vanhan testamentin mukaan sielu tai elämä on veressä. Siksi veren vuodattaminen merkitsi elämän uhraamista. Kun Jumalan tuomio kohtasi Egyptin kansaa esikoisten kuoleman muodossa, Israelin kansa vetäytyi koteihinsa, joiden ovenpieliin ja kamaan oli sivelty verta merkiksi siitä, että heidän syntiensä tähden tultaisiin vuodattamaan Jumalan Karitsan veri. Israelilaiset olivat yhtä syntisiä kuin egyptiläisetkin, mutta karitsan veri oli heidän suojanaan ja Jumalan tuomio kulki heidän ohitse.

Nyt Paavali viittaa sanalla "armoistuin", kreikaksi *hilasterion*, ilmestysmajassa ja temppelissä olleeseen liitonarkin kanteen. Liitonarkissa olivat lain taulut. Kymmenen käskyä ja laki lupaavat elämän niille, jotka noudattavat Jumalan hyvää tahtoa, mutta ne vaativat ehdotonta rangaistusta niille, jotka rikkovat Herran tahdon. Lain edessä jokainen ihminen joutuu syyn alaiseksi ja tuomituksi, syylliseksi ja ikuisen häpeän ansainneeksi. Mutta liitonarkin kultakerubein reunustettu kansi peitti lain taulut ja muodostivat istuimen. Se oli Jumalan ilmestymisen paikka. Ikään kuin sen päällä istuen Jumala antoi äänensä kuulua israelilaisille. Se edellytti kuitenkin sitä, että ylimmäinen pappi kerran vuodessa suurena sovituspäivänä vuodatti uhriverta liitonarkin kannelle. Vain veri kykeni sovittamaan synnit ja peittämään ihmisten syyllisyyden ja häpeän.

Nyt Paavali osoittaa, että Jeesus Kristus on se todellinen "armoistuin" meidän syntiemme sovituksiksi. Vain ja ainoastaan ne, jotka turvaavat Jeesuksen Golgatalta vuotaneeseen vereen, saavat syntinsä anteeksi ja Jumalan täydellisen vanhurskautensa pelastukseksi. Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimus täytettiin Golgatan ristillä Jeesuksen kärsiessä ja vuodattaessa verensä meidän sijaisena.

Menneet, nykyiset ja tulevat

Hänet Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä osoittaakseen vanhurskautensa, koska oli jumalallisessa kärsivällisyydessään jättänyt rangaistamatta ennen tehdyt synnit. 26. Tämän Jumala teki osoittaakseen vanhurskautensa nykyajassa: hän on itse vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen. (25-26)

Golgatalla tapahtunut ihmiskunnan syntien sijaissovitus ei ollut tarpeen ainoastaan siitä syystä, että Jeesuksen vereen turvaavat saisivat synnit anteeksi ja pääsyn Jumalan suosioon ja armon osallisuuteen. Kysymys oli myös Jumalan omasta kunnian, jonka Hän on sitonut ihmiskunnan lunastamisen synnin syyllisyydestä ja valasta. Jumala osoitti sillä olevansa itse vanhurskas. Hän oli menneisyydessä asettanut uhrikäytännön, jossa vanhan liiton pyhät saivat syntinsä anteeksi. Mutta eläinten veri ei voi sovittaa ihmisten syntejä. Ellei Golgatan uhria olisi annettu, vanhan liiton uhriin perustuva anteeksiantamus olisi ollut pätemätön. Antaessaan vanhassa liitossa syntejä anteeksi Jumala katsoi koko ajan tulevaan Jeesuksen Kristuksen kärsimiseen ja kuolemaan.

Nyt kun sovitus oli tapahtunut, kaikki menneisyyden anteeksiantamiset saivat sineitin ja kaikki nykyajassa ja tulevaisuudessa tapahtuva syntikin on täydellisesti sovitettu. Koko ihmiskunnan syntien sovitus antoi todistuksen, että kaikki se, mikä loukasi Jumalaa, on pois ihmiskunnan ja Jumalan väliltä. Se ei kuitenkaan tarkoita, että jokainen ihminen olisi automaattisesti saanut lahjaksi vanhurskautensa. Vain ne, jotka uskovat ja turvaavat Jeesuksen veriuhriin, saavat osakseen Jumalan vanhurskautensa.

den. Se on kyllä tarjolla jokaiselle ihmiselle ja riittää jokaiselle, mutta vain ne, jotka uskovat ja turvautuvat Jeesukseen, pääsevät lahjavanhurskaudesta ja pelastuksesta osallisiksi.

Kunnia tulee vain Jumalalle

Missä siis on kerskaus? Se on suljettu pois. Minkä lain perusteella? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain perusteella. (27)

Koska Jumalan vanhurskaus on kokonaan lahjaa, jonka meille hankki Jeesus Kristus, yhdelläkään uskovalla ei ole mitään kerskattavaa tai ylpeiltävää siitä. Uskovat ovat yhtä syntisiä kuin kaikki muutkin ihmiset. Omassa varassaan he ovat kadotuksen ansaitsevia. Heissä itsessään ei ole pienintäkään syytä siihen, että heidät armahdettiin.

Uskovat ovat kuin kuolemaan tuomitut vangit odottamassa sen toimeenpanoa. Mutta sitten he anovat presidentiltä armahdusta. Jos yksi heistä saa sen, se ei merkitse, että muidenkin pitäisi saada armahdus. Armahdus perustuu kokonaan armahtajaan eikä kuolemaan tuomitulla ole mitään ansiota, johon voisi vedota. Jos ja kun hän saa armahduksen, syy on yksinomaan armahtajan hyvydestä ja laupeudesta. Hän ei voi mitenkään kerskua siitä, että hänessä oli kuitenkin jotain, minkä vuoksi hänet armahdettiin, sillä hänelle kuului kuolemantuomio.

Tässä jakeessa Paavali käyttää sanaa laki eri merkityksessä kuin aiemmin puhuesaan kymmenen käskyn laista. Nyt sana tarkoittaa periaatetta. Tekojen periaate tarkoittaa sitä, että ihminen saa sen, minkä hänen tekonsa ja laiminlyöntinsä hänelle tuottavat. Uskon periaate taas tarkoittaa sitä, että ihminen saa lahjaksi sellaista, mihin hänellä ei ole mitään oikeutta eikä mitään ansiota, osaa eikä arpaa.

Tiivistys

Päädymme siis siihen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain vaatimia tekoja. (28)

Paavali tiivistää nyt sen, mitä hän on koko jaksossa tähdentänyt: Jumalalle kelpaavan ja riittävän vanhurskauden saavuttamiseen ei tarvita ainoatakaan hyvää tekoa, joita Jumalan laki vaatii. Se on kokonaispaketti, jonka Jumala lahjoittaa yksin Jeesuksen uhrin tähden sille, joka ottaa lahjan vastaan eli uskoo Jumalan sanan lupauksen siitä, että pelastus on vapaa lahja juuri häntä varten.

Juutalaisille ja muille sama tie

Vai onko Jumala vain juutalaisten Jumala? Eikö pakanoidenkin? On pakanoidenkin, koska on vain yksi Jumala, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. (29-30)

Juutalaisilla ei ole mitään toista pelastustietä kuin pakanakristityillä. On vain yksi Jumala ja vain yksi pelastustie: vanhurskaus, jonka saa osakseen jokainen Jeesukseen uskova.

Lakiin liittyvät harhat

Teemmekö siis lain mitättömäksi vetoamalla uskoon? Emme tietenkään! Me vahvistamme lain.

Moni on tehnyt väärän johtopäätöksen uskon vanhurskaudesta:

Kun kerran pelastumiseen ei tarvita lain vaatimia tekoja, niin laki on aivan tarpeeton. Tätä harhaa kutsutaan antinomismiksi. Se on ikävä kyllä varsin yleistä tämän päivän suomalaisessa kristillisyydessäkin. Myöhemmin Paavali palaa tähän kysymykseen toteamalla: *Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä.* (7:12) Lain sisältö ilmaisee meille, millaista on rakkaus. Jos ja kun ihminen täyttää lain, hän rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään. Ongelma ei ole laissa vaan ihmisesä, joka ei syntisen luontonsa vuoksi kykene sitä noudattamaan ja on lain rikkoja.

Toinen harha taas väittää, että Jeesuksen uhri on kyllä tarpeen ihmisen pelastumiseksi, mutta se ei vielä riitä. Lisäksi tarvitaan ihmisen suorittamat hyvät teot, jotka laki vaatii. Tätä harhaa vastaan Paavali joutui taistelemaan pitkään ja siitä puhuu erityisesti Galatalaiskirje.

Lain vahvistaminen

Nyt Paavali korostaa, että Jumalan lahjoittama vanhurskaus ei ole ristiriidassa Jumalan lain kanssa, joka vaatii toisaalta täydellistä elämää ja toisaalta rangaistusta kaikelle synnille. Autuas vaihtokauppa, Jeesus ottaa meidän paikkamme ja me saamme Jeesuksen paikan, merkitsee sitä, että lain pelastukseen esittämät vaatimukset on täysin tyydytetty Jeesuksessa Kristuksessa:

Laki vaatii täydellistä ja synnitöntä elämää, mutta juuri sellaisen Jeesus eli ja lahjoitt sen jokaiselle uskovalle. Laki vaatii, että syntisen on saatava rangaistus, mutta juuri sen rangaistuksen Jeesus kärsi meidän syntiemme sijaiskärsijänä. Kun meidän syntimme luettiin Jeesukselle ja Hän kantoi niiden koko rangaistuksen, laki ei voi vaatia meille uudestaan samaa rangaistusta. Eihän velkoja voi vaatia uudestaan suoritusta siltä, jonka velan toinen on jo maksanut.

Lain vaatima synnitön elämä, jonka Jeesus eli sijaisenaamme, luetaan nyt meidän elämäksemme. Saamme viimeisellä tuomiolla tuomion Jeesuksen teoista, siis pääsyn kirkkauden valtakuntaan. Jumalan lahjoittama vanhurskaus täyttää koko lain vaatimukset eikä laki voi vaatia mitään enempää. Olemme pelastetut. Mutta samalla Jumalan vanhurskaus ei tingi pienintäkään piirtoa lain vaatimuksista. Laki on edelleen voimassa, mutta uskova ei ole enää lain alla vaan Jumalan armon alla.

Jumalan rakkaus - Tetsuya Echigon todistus

Vuonna 1979 aloimme käydä Itä-Tokushiman ev.lut. seurakunnassa. Olimme hiljattain menneet naimisiin. Olin saanut uuden työn eräässä Tokushiman läänin yliopistossa. Vaimolleni täysin uusi ympäristö aiheutti huolta.

Kymmenen vuotta sitä ennen olin yliopiston ensimmäisen vuoden opiskelija ja osallistuin uskontotieteen luennoille, joissa käsiteltiin alkuperäistä buddhalaisuutta ja alkuperäistä kristinuskoa. Buddhalaisuus vaikutti minusta hyvin rationaaliselta, kun taas kristinuskko erittäin järjenvastaiselta, kun siinä uskottiin Jumalaan, jonka olemassaolosta ei ole täyttä varmuutta. Ajattelin, ettei tieteellisesti suuntautuneen ihmisen ei voisi uskoa siihen. Niinpä sitten opiskeluaikanani luin mielenkiinnolla buddhalaista kirjallisuutta, mutta en lainkaan kristinuskoa käsittelevää. Mutta buddhalaisuutta opiskellessani ja lueskellessani mutakin kirjallisuutta törmäsin inhimillisten kykyjemme rajallisuuteen.

Yliopistosta valmistuttuani minulla ei ollut halua uskoa kristinuskoon. Kohdattuani työelämän ihmissuhdeongelmien ja ristiriitojen aiheuttamaa ahdistusta, aloin kuitenkin kokea tarvetta jollekin ihmisyhteisöt ylittävälle olennolle. Menin siksi kerran katoliseen kirkkoon, jonka papin luentoja olin kuunnellut. Kirkossa ei sillä hetkellä ollut ketään paikalla, enkä sinne myöhemminkään mennyt. Mutta jotenkin minussa nousi epämääräinen mielenkiinto kristillistä kirkkoa kohtaan.

Tällaisessa sielutilassa sain siirron uuteen työpaikkaan ja näin, miten vaimolleni oli vaikeaa sopeutua uusiin oloihin. Kävelyllä ollessamme huomasimme tullemme Itä-Tokushiman kirkon kohdalle. Rakennus oli esikaupunkialueelle tyypillinen pienehkö talo. Se oli täysi vastaanotto aiemmin Hiroshimassa näkemilleni katolisille kirkkoille. Rehellisesti sanoen ajattelin, ettei olisi viisasta mennä niin epäilyttävän tuntiseen paikkaan. Juuri silloin talon sisältä kuului valoisalla äänellä hymyilevän ulkomaalaisen kutsu: ”Päivää, astukaa toki sisään!” Koska minulla ei ollut vielä Raamattua, sanoin vaimolleni: ”Saan heiltä ehkä Raamatun.” Siksi menimme sisään, kun meitä kerran kutsuttiin.

Astuttuamme sisään paikka osoittautui vaatimattomaksi, niin kuin olin arvellutkin. Mutta sisällä olleet ihmiset juttelivat hauskaasti ja ystävällisen tuntuisesti. Minusta tuntui kuin olisin siirtynyt kilpailuyhteiskunnasta johonkin aivan toisenlaiseen maailmaan. Vaimonikin näytti kokevan asian samoin. Sen jälkeen vaimoni kävi kirkossa usein minun poissa ollessani ja lopulta kutsui minutkin mukaan, niin että aloimme käydä säännöllisesti jumalanpalveluksissa.

Mikä aiheutti meissä epäuskoisissa sellaisen muutoksen? Luulen, että se oli lähettipariskunnan ystävällisyys ja kokoontuneiden ihmisten sydämellinen avoimuus. Rouva huolehti vaimostani kuin äiti konsanaan. Mies suhtautui minuun läheisesti kuin veljeensä. Joskus koin sen jopa lähes sotkeutumisenä minun asioihini. Meille oli käsittämätöntä, mikä sai heidät osoittamaan sellaista ystävällisyyttä meitä kohtaan.

Tähän kysymyksen ratkaisun avaimen antoi Ananin seurakunnan lähetystyöntekijä opettaessaan Jeesuksen suorittamasta syntien sovituksista. Sitä kuunnellessani minulle, joka olin pitänyt kristinuskoa järjenvastaisena, alkoi aueta sen sisältämä johdonmukaisuus.

Kysymys oli siitä, että Jeesus lähetettiin tähän maailmaan kuolemaan ristillä meidän syntiemme sijaisena. Koska Jeesus kärsi puolestamme, häneen uskovan ja häntä seuraavan ei tarvitse enää joutua tuomittavaksi. Siinä on Jumalan rakkaus, jollaista ei mistään muussa uskonnossa esiinny.

Tätä saarnaa kuunnellessani ratkesi sydäntäni vaivannut kysymys ja samalla ymmärsin, mikä synnytti lähettipariskunnan toiminnan. Ystävällisyys, joka ei odottanut mitään vastapalvelua, avasi meidät näkemään Jumalan rakkauden. Siihen asti olin pitänyt heidän ystävyyttään ja huomaavaisuuttaan vain inhimillisenä suorituksena. Mutta uskoessaan Jeesukseen pariskunta halusi vain aidosti seurata Jeesuksen opetusta.

Raamattu sanoo: *”Eihän Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi monien edestä.”* (Matt. 20:28)

Lähettipariskunnan ystävällisyydessä pilkisti esiin Jumalan rakkaus. Kun kuulemastani saarnasta pääsin ymmärtämään Jeesuksen suorittaman syntien sovituksen, kykenen avoimin sy-

dämin ottamaan vastaan Jumalan rakkauden. Siksi haluan myös pyrkiä koko sydämeistäni palvelemaan toisia ihmisiä. Kiitän Jeesuksen rakkaudesta. (1989)

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko jo saanut ottaa uskossa vastaan Jeesuksen sinua varten hankkiman Jumalan vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalalle? Sen varassa sinä saat tässä ajassa elää uutta elämää Jumalan lapsena ja tulevassa pääset uuteen taivaaseen ja uuteen maahan. Ellet ole vielä tuota suunnattoman suurta lahjaa ottanut vastaan, se on sinulle tarjolla tänään. Lahjan voit ottaa vastaan tunnustamalla, että tarvitset sen. Se merkitsee sen myöntämistä, että Jeesus kärsi ja kuoli juuri sinun syntiesi puolesta. Sitten riittää, että huudat häntä avuksesi, pyydät häntä antamaan kaikki syntisi anteeksi ja pyydät Jeesusta tulemaan elämäsi Vapahtajaksi ja Herraksi.

Jos sinä omistat jo Jumalan antaman vanhurskauden, niin kiitä siitä ja vaella joka päivä siinä saamasi muuttumattoman Jumalan armon varassa. Siitä saat myös kertoa muille, sillä Jumala ei ole kitsas, Hän on valmis antamaan pelastuksen lahjan jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen sitä pyytämään.